

AGRON
AGOLLI

ERE
POETI
VENDLINDIES

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8SH-1

A37

891-983-1

85H-1

A 37

AGRON AGOLLI

ERË E VENDLINDJES

poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1000 kopje   Format 70x100/32   Stash: 2204-72

Shtypur Drejtoria Poligrafike
Shtypshkronja «Mihal Duri» — Tiranë, 1976

KANAN, DJALË I RI

— Heroit të Popullit Kanan Mazes.

Kur vinin kobshëm vaporët
mbi detin me valë,
u tund e gjithë Barçallaja
të zgjodhën komandant.

Ç'u vërvite mbi armikun
si shqipja me krahë,
në ballë të kish Labëria,
Kanan, trim i rrallë.

Yjet këputen e bien
zjarr mbi Labërinë,
me nj' grusht trimash Kanani
godet mbretërinë.

Mes kuvendit të Njëzetës
Kanani prerë flet:
«Nder e Shqipërisë, vëllezër,
lipset ta mbrojmë vetë!»

O Kanan, grykat e thella
të lodhur s'të panë:
«Djemtë i kam zgjedhur vetë,
të gjithë trima janë!»

Po ç'je ti që s'të tremb vdekja
nisesh e rrethon Kotën
dhe nuk pyet se gjëmon topi
e gjylet të dogjën?

Garnizon i Kotës shkretë,
fara më t'u shoftë!
U mbyt Kanani në gjak,
nofullat copë-copë.

Ç'bën kështu, more Kanan,
t'u prish bukuria:
«Ç'ka se mbeta unë pa gojë,
të rrojë Shqipëria!»

Dhe ndihej zëri yt,
lule e burrërisë,
nën shtëpinë strehëgrisor
edhe pranë avllisë.

Gurgullon gjaku buronjë
u ngjyen ujvarat,
i kuq flakë qe perëndimi,
gjak pikon dhe hëna.

Godet keq top i mallkuar
pushka jote flamur,
mizëri e huaj s'të ndali,
luan në furtunë.

E s'u tunde, Kanan,
luan mali vallë?
Si dëborë zbardhte ndër qafa
tallagane e bardhë.

Më këmbë u ngrit Labëria
gjithë sokëllimë,
djemtë si shkrepëtimë rrufeje
malet se ç'u nxinë.

Pranë t'u ul Avni Rustemi
të lëmoi ballë,
liria shpatë e flamur
t'u ul përmbi plagë.

Shkel mbi shkëmb ku ece ti
me hapin e rëndë,
dua fjalët që t'i mbledh
të të thurë një këngë.

Po ku je, si të të gjej
sot që vij ndër male,
se je futur thellë në zemër
e në çdo petale.

O, po ç'them kështu me vete
ja tek flasin shtigjet,
kish një zemër si të luanit,
të rrepta mendimet.

Rrugës malit nga ke shkuar
bredh e s'të zë dot,
ta shoh ballin tërë rrudha,
sytë me yje plot.

Dhe më duhet kaq shumë
të rend viteve,
të mbledh copërat e jelekut
grirë prej plumbave.

Kur e nis këngën për ty
shtruar me longarë,
syth i rrushit pikë-pikë
shkrihet duke qarë.

Oh, këtë dhembje kaq të madhe
si ta mbaj në zemër,
fytyra jote e çelur
mbi strall gdhendur.

Ç'është ky zë që vjen nga Shkoza
dhe më hyn në shpirt?
Kanani ballë i betejës
udhët mbush me dritë.

Si një mal në mes vargmalesh
pate shokë shumë,
kishe Sadon e Zigurin,
Selamin me gunë.

Nëpër gërxhe ndeshen retë
majash hekur hedhin,
si për sulm mblidhen fshatarët,
Kanan, të përcjellin.

Të përkundi shkëmbi sertë
ku bie dëbora,
u rrite në suferinë
ndaj s'të dridhej dora.

I vunë çetës emrin tënd
u bë tramundanë,
malet për ty kur dëgjuan
kryet se ç'i varë.

Dallgët që vijnë nga deti
bregut murmurijnë,
ligjërimin e ndal era
se fle, Kanan, tinë.

U ngrit djali yt i vogël
armët brezit i ngjeshi,
shqotë e bënë partizanët
në çdo grykë e shteg.

Trimërinë këndoi me fyell
bariu në mal,
këputi dafinë e lule
t'i çojë përmbi varr.